

IN MEMORIAM Prof. Dr. CARL SCHRÖTER

door

W. BURDET.

Men heeft mij gevraagd of ik eenige regels ter nagedachtenis van Prof. Schröter, die op 7 Februari j.l. te Zürich overleed, voor ons Boschbouw tijdschrift zou willen schrijven. Slechts heel even heb ik geaarzeld, mij afvragende of er niet velen, ook onder de leden der Boschbouwvereniging zijn, die hem langer en beter gekend hebben dan ik.

In het groote verlies, dat wij aan zijn zonnigen, beminnelijken geest nu moeten lijden, staan wij echter allen — zij die hem vele jaren maar ook zij die hem slechts kort kenden — naast elkander.

Op dit verlies en op onze smart mogen wij echter niet den nadruk leggen. De nagedachtenis van een zóo vitale, zich steeds weer zoo geheel, met de meest uitbundige goedhartigheid gevende man, kan niet anders dan een woord van eerbiedige dankbaarheid zijn. Het maakt daarbij weinig verschil of we hem als docent, dan wel meer in zijn particuliere leven ontmoet hebben, want was het niet juist typerend voor Schröter, dat hij de wetenschap zóo doceerde dat men dra de collegebanken vergat en den indruk kreeg voor een gezelligen kout bij hem op bezoek te zijn? Daarentegen kwam men na elke ontmoeting met Schröter, al was die ook op straat, in den trein of op een eenzaam bergpad, steeds tot het besef, dat hij ons wéér iets had meegegeven, dat wij rijker waren geworden door dit contact.

Naast zijne groote gaven van verstand en geheugen, was hij de beminnelijkste mensch, die men zich maar kan denken. Dit is ook de verklaring voor het verbijsterend groote aantal zijner vrienden en vereerders. Er zijn er duizenden en zij zijn over de geheele wereld te vinden, want wie Schröter eens had ontmoet vergat hem nooit weer.

Toen ik in 1923 naar Canada reisde, was ik aanvankelijk eenzaam en verlaten in een nieuw werelddeel zonder één enkele vriend of kennis, tot ik op zekeren dag een oud-leerling (Altherr) van Prof. Schröter ontmoette. Van dat oogenblik af had ik vrienden en kennissen en gevoelde ik mij weer thuis.

Prof. Schröter vierde in 1925 zijn 70en verjaardag. Men moest noodgedwongen de groote Tonhalle in Zürich huren om aan de meer dan 400 geleerden, oud-leerlingen,

vrienden en vereerders van den jubilaris behoorlijk plaats te kunnen bieden. Velen waren uit Holland, Finland, Oostenrijk en Deutschland overgekomen, alléén om bij dit feest dat den geliefden docent zou worden aangeboden, aanwezig te kunnen zijn. Bij 't bereiken van den 70-jarigen leeftijd moest Schröter tevens afstand doen van den leerstoel in de plantensystematiek, welke hij gedurende 46 jaren aan de „Technische Hochschule“ (vroeger Polytechnicum) te Zürich bezet had. Voor een man als Schröter betekende het bereiken van den pensioen gerechtigden leeftijd echter geen rust. Tot zijn dood toe bleef hij onvermoeid en ongelooflijk actief en helder in woord en geschrift. Verleden jaar (1938) — hij was dus toen 83 jaar oud — luisterde ik nog naar een van zijne radiolezingen over Nederland, welke hij voor den Zwitserschen omroep hield.

Tot tweemaal toe trouwde hij met een Hollandsche vrouw. Twee zijner kinderen trouwden eveneens met Hollanders en wie als Hollandsche student in Zürich kwam, vond iedere week een hartelijk welkom in de gastvrije woning van de Schröters. Na zijn pensionneering kwam hij bijna ieder jaar naar Holland. Hij was hier o.m. lid van onze „Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten“, van de „Vereeniging van Vrienden van het Gooireservaat“, van het „Nationale Park de Hoge Veluwe“, van „De Hollandsche Molen“. Prof. Schröter droeg ons land een warm hart toe.

Wij mogen dus wel zeggen, dat na zijn land van geboorte, Nederland door het heengaan van Prof. Schröter het zwaarst getroffen wordt, doch bij deze twee landen blijft zijn verlies geenszins beperkt. Over de geheele wereld zullen zij die Schröter hebben leeren kennen, treuren en dat zijn er, óók door de vele studiereizen, welke hij maakte zéér velen, beseffende dat zij naast een genialen meester en docent een vader, een goedhartign vriend en trouwen raadsman in hem verloren hebben.

Nog lang nadat de laatsten van hen, die hem gekend hebben, ook op hun beurt zullen zijn heengegaan, zal zijn wetenschappelijke nalatenschap de menschen en de planten, die hij beide zoo lief had, nader tot elkander brengen!